

са на радва. „Виждашь ли, казалъ му Г. Недѣлко, сичкытъ тѣзи неща пролѣтъта гы ражда: тѣ сѣ наистинна много хубавы, но малко време траѣтъ.

— Ахъ! отговорилъ Драгне, колко е добръ сѣ пролѣтъ да бѣде!

— Записвашъ ли на книжката ми туй твоё исканіе?

Драгне, пълень съ вѣселба, зель перото и го записалъ.

Пролѣтъта и тя си отишла, както сѣка година, и лѣто настанало.

Единъ день, хубавъ день былъ той, съ роднины и пріатели Драгне отишелъ на блиско едно село да престои день, два дни. По пѣтя престигали зелены нивя, които малкъ вѣтрець подухвалъ, поразлюлѣвалъ гы и сѣкашъ че по тѣхъ течели вълмы, както по море кога лѣко играе; престигали ливады съ буйна трѣва и пѣстры цвѣтя накычены. Изглѣдвали на много мѣста агнета да тичать скочишкомъ и пилета край майкытъ си съ крыла да трѣптятъ. Тѣ бѣли черешы, ягоды и другы вошкы, които по него време быле озрѣли, и прекарали на село времето много вѣсело.

— Не е ли право, мой Драгне, казалъ му Г. Недѣлко, на врыщаніе въ града, че и лѣто си има своитѣ добрины?